

1. KAPITOLA

„Do večera se chci dostat do Bamfordu. Jede tam někdo?“

Zřetelný hlas podbarvoval mírně panovačný tón. Muži shromáždění kolem špinavého pojízdného občerstvení jako jeden obrátili hlavy. Dokonce to vyvolalo i zájem majitele a zároveň šéfkuchaře Wallyho. Položil dlaně na umaštěný pult zavěšený na řetízku na jedné straně dodávky a vyklonil se, aby viděl, kdo mluví.

S přesunutím jeho poměrně významné váhy se malé bílé vozidlo zatřásl a jeho obsah tlumeně zacinkal. Pyramida zabalených svačin sklouzla na stranu a po pultu se rozprostřely modré, červené a zelené cedulky. *S příchutí sýra a cibule – Grilované hovězí – Kuřecí tikka*. Jeden balíček spadl přes okraj na zem. Zákazník, u jehož nohou přistál, ho zvedl a strčil do kapsy kožené bundy. Nic však neodvedlo Wallyho pozornost natolik, aby něco takového přehlédl. Stočil k opovázlivci krví podlité oči a ten chvatně zašátral v kapse po drobných a položil na pult několik mincí. Wally se okamžitě obrátil zpátky k osobě, která promluvila.

Odpočívadlo u krajnice bylo plné tiráků. Wally stál na svém obvyklém místě na parkovišti pro dálkové kamiony. Vydával teplé nápoje, pečené klobásy, trojhránky z těsta plněné brambory a tuříny s eufemistickým názvem *pirohy*, chleby se slaninou a čtvercové koláče s rozinkami. Hrdě se chvástal, že jeho jídlo člověka „zasytí“. Nejenže zákazník zasytilo, ale vyvolalo v něm pocit, že už nikdy nebude muset nic jíst. Wally měl nízké ceny, omezená hygienická

opatření a pracoval od rána do večera. Jak později sdělil seržantu Prescottovi, viděl už „život se vším všudy“.

Tentokrát pozoroval dívku, podle odhadu osmnáctiletou nebo devatenáctiletou, štíhlé postavy oblečenou v džínách. Bundu, kterou měla na sobě, si Wally spojoval spíše s lidmi oděnými v kůži, kteří občas vystoupili z kabin koňských přepravníků a nadutě se dožadovali služeb, jako by byl jeho podnik zpropadený *Ritz*. Stála kousek od nich a kriticky si je prohlížela.

„Byla to kost,“ dodal Wally, „jako nějaká modelka. Vysoká, dost hubená, ale takovou hřívu jste ještě neviděl.“ Trochu toužebně si přejel rukou po prořídlem temeni. „Ty vlasy měly nádhernou barvu, hnědou s úžasným bronzovým nádechem. Nebyla to normální stopařka ani obyčejná děvka. Byla to třída.“ Jeho hlas zněl téměř posvátně.

Eddiemu Evansovi se honily hlavou podobné myšlenky. Vracel se domů s prázdným kamionem. Nenaložený nákladní prostor je známkou špatně prosperující živnosti, ale došlo k nějakým zmatkům a řidič a majitel v jedné osobě, Eddie, který zaměstnává sám sebe a je na volné noze, zůstane pravděpodobně bez peněz. Ačkoli mělo být jaro, bylo celý den pošmourné počasí. Letos zima nechtěla ustoupit teplu. Slunce halily těžké mraky a teplota byla netypicky nízká. Stromy a keře začaly pomalu pučet, ale po jarních květech nebylo zatím ani památky.

Pochmurná nálada pronikala až do Eddieho nitra. Pohled na Wallyho dodávku ověšenou poutači na teplé i studené občerstvení ho přitáhl na parkoviště ne proto, že by potřeboval osvěžit tělo šálkem čaje černého jako bota, ale aby vyhledal společnost, která ho pohladí po duši. V tuhle denní dobu, něco po čtvrté odpoledne, se tam scházeli další řidiči, z nichž některé znal. Měl chuť dát si pauzu a s někým poklábosit.

Podle všeobecně rozšířeného pravidla nebral stopaře, muže ani ženy. Znal chlápka, jenž si tím způsobil spoustu

potíží. Svezl dívku, kterou později našli na druhém konci země mrtvou v příkopu. Policie pátrala po každém, kdo ji viděl nebo ji vzal k sobě do kabiny, a podezřelí si pak prošli očištěním. Kdyby Eddieho zadrželi k výslechu, neměl by kdo řídit jeho živnost ani splácet hypotéku a celý pracovní rozvrh by pak byl k ničemu. Proto si nevšímal stopařů, kteří osaměle postávali u krajnice a drželi cedulky s názvy vzdálených měst.

Wallyho čaj však pocit deprese vyvolaný ocelově šedou oblohou a ztracenou prací nerozptýlil. Pouze ho doplnilo zdráhání opustit osazenstvo nahromaděné kolem dodávky. A tak prostá lidská touha po společnosti dovedla Eddieho k tomu, že tentokrát výjimečně porušil pravidlo.

Slyšel sám sebe, jak téměř bez rozmyšlení říká: „Větší kus cesty vás můžu vzít, zlato, a vysadit na odbočce k Bamfordu. Tam už si budete muset stopnout někoho jiného.“

Obličeje civějící na dívku se obrátily a ohromeně se zadívaly na něj. Všichni věděli, že Eddie Evans se ještě nad žádným stopařem neslitoval.

Nastalo ticho, které rušilo jen syčení a klokotání varné konvice. Zamlklý a nesouhlasně se tvářící Wally se stáhl do kabiny, sebral z pultu mince, jimiž někdo zaplatil brambůrky, a uložil je do staré pokladny na pérko.

Dívka čekala. Nikdo jí nic lepšího nenabídl. Všichni mlčeli, ale jejich myšlenky visely ve vzduchu jako pára unikající z konvice.

Obrátila se k Eddiemu a energicky prohlásila: „Dobře. Díky.“

Zvedla starý khaki batoh u svých nohou a přehodila si ho přes rameno. Zjevně nebyla z těch, kteří si potrpí na okolky. Chovala se spíš jako člověk, jenž si objednal taxi, než někdo, kdo požádal o svezení řidiče kamionu.

Eddie, poháněný její netrpělivostí, hodil prázdný umělohmotný kelímek do otlučeního drátěného odpadkové-

ho koše. Když procházel hloučkem a mířil k svému autu, v jeho okolí to pobaveně zašumělo.

Wally se obrátil zpátky k vroucí konvici. Zbylá klientela vyjádřila názor, že si Eddie zadělává na potíže. Wally s nimi v duchu souhlasil, ale nikdy se nenechal vtáhnout do cizích hádek.

Pak se někdo zeptal: „Kdo sem tu holku vlastně přivezl?“

Rozhostilo se ticho, po kterém následovala řada otázek a záporných odpovědí.

„Musela se sem nějak dostat. Přece se tu neobjevila jen tak!“ trval na svém první tazatel. „Jen se tu rozhlídněte!“ dodal a mávl svalnatou paží k okolním polím. „Na míle daleko tu nic není!“

Ale nikdo se nepřihlásil, že by dívku svezl až sem, ani ji nikdo neviděl přijíždět.

„Jako by spadla z nebe,“ řekl někdo, a ačkoli Wally nebyl pověřivý, i v dusné teplé dodávce mu přeběhl mráz po zádech.

Než Eddie došel ke kamionu, skoro si své unáhlené rozhodnutí rozmyslel. S pochybnostmi si vlezl za volant. Ani důvěrně známé prostředí kabiny, slabý pach potu, cornwallský maskot v podobě skřítky či manželčina fotografie přilepená izolepou na tachometr ho neuklidnily. Vlastně naopak, ještě mu připomínaly, že porušil pravidlo.

Dívka se hbitě vyškábala nahoru a přisedla si vedle něj. Když si pokládala khaki batoh pod sedadlo, vrhl na ni kradmý pohled. Byla zhruba stejně stará jako jeho dcera. Gina měla také dlouhé vlasy a nosila je stejným způsobem svázané dozadu. Tím ovšem veškerá podoba končila. Na této dívce bylo něco nepopsatelného, co Gině chybělo. Eddie, který byl na svou dceru hrdý, pocítil slabé podráždění.

Ne že by tahle dívka byla nějak zvlášť nastrojená. Měla normální džíny a zvláštní světle hnědé kožené boty po kotníky. Nebyly šněrovací, ale v retro stylu po straně na gumičku, a pravděpodobně stály balík. Gina se taky zajímala o módní výstřelky, a vždycky byly předražené. Tyhle boty vypadaly, že jsou kvalitní, žádné levné z Dálného východu nebo Jižní Ameriky, aby posloužily krátkodobému trendu. Tmavě hnědá tvídová bunda s koženými záplatami na rukávech taky působila draze. Pod ní měla dívka tmavou košili a kolem krku žlutou vlněnou šálu. Díval se, jak si ji sundává a zmuchlanou ji drží v klíně.

Vlasy tvořily ke vší té jednoduchosti nápadný kontrast. V tlumeném světle se zdálo, jako by žhnuly. Eddie si vybavil naleštěný mosazný svícen v kostele, od kterého se odrážely záblesky světla. Na zátylku měla kadeře svázané stužkou a vlnily se jí po zádech a přes jedno rameno. Neukázněný pramínek unikl a visel jí vedle obličeje, ale nevypadalo to neupraveně. Prostě se zdálo, že to tak má být. Měla dokonalou pleť. Gina trpěla pupínky a utratila spoustu peněz za přípravky proti akné.

Eddie vyjel z parkoviště, přičemž si neustále uvědomoval zvědavé oči, které ho pozorovaly z Wallyho bufetu. Prohodil: „Mám dceru ve vašem věku. Jmenuje se Gina.“

„Opravdu?“ opáčila zdvořile.

Rozpačitě se zeptal: „Jak se jmenujete vy?“

„Kate.“

Tuhle cestu mi byl čert dlužný, pomyslel si Eddie mrzutě. Znali se jen několik minut, a už měl pocit, jako by se vrátil zpátky o pětadvacet let. Opět se choval jako nemotorný mladík, který se v hospodě nebo na večírku snaží sbalit dívku, jež přišla s jinou skupinou než on. Dívku, která si uvědomuje, že patří do jiné skupiny než on.

„Bydlíte v Bamfordu?“ optal se bodře, ale svým tónem ani jednoho z nich neoklamal.

„Ne, chci navštívit přítele.“

„Jedete zdaleka?“

„Dost.“ Pauza. „Z Londýna.“ Zvedla ruku a jako mořská panna si odhrnula z hladkého bílého krku pramen vlasů. Eddie, který teď litoval ještě víc, že se do téhle situace vůbec zapletl, se snažil uklidnit otcovskou radou.

„Stopování může být pro mladou dívku nebezpečné!“ pronesl kriticky a otočil volantem.

Obrátila k němu šedé oči posazené daleko od sebe. „Dávám si pozor.“

Vychlo mu v ústech. Mohl za to ten Wallyho čaj. Klidně by se s ním dalo natírat dřevo.

„Takže jste studentka?“ zeptal se chraplavě.

„Hm...“ Opřela se a přes čelní sklo se zasněně zadívala na silnici před sebou.

„Gina, moje dcera, pečuje o malé děti.“ Slyšel ze svého hlasu zoufalství.

„Úžasné...“ Tvářila se, že je myšlenkami bůhví kde.

A dost, pomyslel si. Nechce si se mnou povídat a já si snahou klevetit s ní sám podřezávám větev. Měl bych se držet vlastního pravidla. Čím dřív se jí zbavím, tím líp. Proč vlastně jezdí stopem? Určitě má peníze.

Ale finance s tím často nemají nic společného. Zmocnil se ho nepříjemný pocit, že tahle dívka hraje nějakou hru. On ji nenabral. To ona nabrala jeho.

„Takže váš přítel žije v Bamfordu,“ prohodil. „Čeká vás?“

„Nevím,“ utrousila. „Ale jestli ne, měl by.“ Znovu k němu otočila hlavu a mile se usmála. „Má to být překvapení,“ dodala.

Vysadil ji, jak slíbil, na odbočce k Bamfordu. Denní světlo zatím vybledlo a na pole se vplížila mlha. Stromy vypadaly v začínajícím soumraku jako přízraky. Nikdo by

nehádal, že zima už skončila. Eddie se nemohl dočkat, až se s dívkou rozloučí, vlastně se jí zbaví, i když to nebylo zrovna nejvládnější vyjádření! Přesto cítil výčitky svědomí, že ji v tuhle večerní dobu nechává na opuštěném místě úplně samotnou. Mrkl na hodiny na palubní desce. Ale bylo teprve šest dvacet, takže nebylo zas tak pozdě. Venku se ochladilo a otevřenými dveřmi zavál dovnitř studený vítr.

„Zvládnete to, zlato?“

„Jistě!“ zavolala na něj. Už stála na silnici, viděl jí jen hlavu.

Chystala se zabouchnout dveře, ale vyklonil se, takže jí v tom zabránil. „Odbočil bych a hodil vás, kam potřebujete, ale nechci přijet pozdě. Doma mě čeká manželka.“

„To není nutné.“ Působila tak klidně a sebejistě, že ho jeho starostlivost téměř uvedla do rozpaků. Vykročila směrem od něho, khaki batůžek na ramenou pod hřívou vlasů.

„Díky!“ zavolala a krátce zvedla ruku na rozloučenou. V šeru se její pokožka leskla jako alabastr. Pozoroval ji, jak mizí v soumraku, její obrys se rozmazával, rozplýval a nakonec se mu úplně ztratil z očí. Až domů se nedokázal zbavit pocitu, že neúmyslně přispěl k nějakému darebáctví.

Meredith Mitchellová dohnala na bamfordské odbočce kamion. Když odburácel do opuštěné krajiny a ztratil se v houstnoucím šeru, zadní světla mu svítila jako vzteklé červené oči. Napadlo ji, proč tam řidič asi zastavil. Třeba se ztratil, byl zmatený a chtěl se podívat do mapy. Nebo vylezl ven a vyškrábal se do kopce k živému plotu, aby poslechl volání přírody.

Odbočila na silnici k Bamfordu a pustila to z hlavy. Cítila, jak jí srdce zalévá příjemné teplo. Byla na posled-

ním úseku cesty k domovu. Na týden opustila svůj stůl na ministerstvu zahraničí a zúčastnila se jako lektorka kurzu, který se konal v příjemném prostředí národního parku South Downs. Teoreticky měli skončit až zítra po obědě, tedy v pátek, aby se všichni účastníci, vyučující i posluchači mohli odebrat do svých domovů. Ovšem prakticky všichni odjeli už dnes večer.

Meredith se připojila k hromadnému odchodu, poněvadž neviděla velký smysl v tom, aby zůstávala na místě jako strážce u bran Pompejí odsouzených k záhubě. Někteří účastníci, kteří byli svolní poslouchat ji i v pátek ráno, přijali s viditelnou úlevou její návrh, že zbývající záležitosti vyřeší během půlhodinky, kterou připojí k dnešní výuce, a potom se můžou všichni vydat domů.

Zatelefonovala Alanovi a sdělila mu, že se plány změnily. Dohodli se, že pojedou rovnou k němu, Alan se pokusí uvolnit dřív z práce a sejdou se u něho doma. Otevrou si lahev vína a svět bude zas takový, jaký má být.

Radost z ukončení kurzu a touhu po družném večeru kalila skutečnost, že v tuhle večerní dobu nerada řídila. V noci, kdy auto ozařuje vozovku a zřetelně tak odděluje světlo a tmou, jí to nevadilo, ale za soumraku reflektory soupeří se zbytky slábnoucího světla a deformované obrysy na kraji silnice ožívají jako lidé. Pokaždé si vybavila scénu z *Čaroděje ze země Oz*, kde se Dorotka zastaví, aby si u cesty utrhla jablko, a vyděsí ji strom, který jí ho prudce vyškubne z ruky.

Před ní na silnici něco bylo. Jakmile to ozářila světly, přesunulo se to víc ke kraji. Meredith se nejdřív domnívala, že je to nějaké zvíře, třeba jelen muntžak, kterému se podařilo utéct z národního parku a potuluje se po polích u silnice. Ale brzy zjistila, že tohle je skutečná lidská postava, tedy žádný výplod její bujné fantazie. Někdo kráčel po krajnici, nejméně tři míle od prvních domů venkovského městečka. Že by někdo z farmy?